UNICA ZÜRN

KARA BAHAR

"Yatak odasında, ondan uyuması beklenirken,
o pencere camlarını inceliyor. İki çizginin nasıl haç şeklinde
kesiştiğine bakarken erkekler ve kadınlar geliyor aklına:
Dikey çizgi erkek, yatay çizgi kadın. Birleştikleri yer ise bir giz.
(Kız aşk hakkında hiçbir şey bilmiyor.)"

İSTANBUL 2014

ENCORE

Unica Zürn

Özellikle, "tuhaf" şair Henri Michaux ile yaşadığı meskalin deneyimlerinden sonra başlayan sürekli şizofreni ataklarından çeken, bu nedenle Fransa'da birçok klinikte yatan Unica Zürn (1916, Berlin) aynı zamanda adı gerçeküstücülerle birlikte anılan bir ressamdı: Resimlerinde otomatik çizim yöntemini kullanmıştır. 1954 yılında, oyuncak bebekleri bozarak kuklalar yapan Fransız gerçeküstücü ressam Hans Bellmer'le tanışarak ona âşık oldu ve Paris'te Bellmer'le birlikte yaşamaya başladı. O sırada kendisi 38, Bellmer 51 yaşındaydı. Çocukluğunda sürekli hayal ettiği, babasından esinli, güçlü, şefkatli, koruyucu erkek imgesi "Yasemin Adam"ın daha sonra kitabını yazdı. 1970'te, akıl hastanesinden izinli olarak çıktıktan sonra Bellmer'in artık kendisini sevmediğini söylemesinin ardından yedinci kattan atlayarak, tıpkı bu kitapta önceden anlatmış olduğu gibi, intihar etti.

KARA BAHAR

Duygu Çağı Kitapları No 1

Dunkler Fruhling, Unica Zürn, 1970
Kara Bahar

Çeviren: Osman Çakmakçı

ISBN 978-605-9949-08-8

Birinci Baskı, İstanbul: Kasım 2014

Kapak Tasarımı: Onur Atay

Kara Bahar © Encore
Bu kitabın tum hakları Encore Yayınları'na aittir.

Encore Yayınları
Tekrar Yayıncılık Bilişim ve Tic. Ltd. Şti.
Şehit Muhtar Mah. Zambak Sk. No:13/3
34435 Beyoğlu İstanbul
iletisim@encorekitap.com
www.encorekitap.com

Baskı: Pasifik Ofset Ltd. Şti.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3/1
Baha İş Merkezi 34310 Haramidere İstanbul
Tel :0212 412 17 77
Sertifika No:12027

UNICA ZÜRN

KARA BAHAR

Çeviren: Osman Çakmakçı

[DUYGU ÇAĞI KİTAPLARI NO 1]
İSTANBUL 2014

ENCORE

Kızın yaşamına giren ilk erkek, babası: Babasının pes bir sesi ve gülümseyen kara gözlerinin üzerinde güzelce kıvrılan gür kaşları var. Kızını öptüğü zaman sakalları yüzüne batıyor. Sigara, deri ve kolonya kokuyor. Çizmeleri gıcırdıyor ve sesi koyu ve sıcak. Adamın sevgi gösterisi tutkulu ve aynı zamanda hoş. Beşiğinde yatan küçük şeyi mıncıklıyor. Bu ilk andan itibaren kız onu seviyor. Kızın doğması üzerine cepheden eve dönüyor. Kızın adamla ilgili edindiği ilk izlenim varlığına işliyor ve hiç unutulmuyor. Adamı, genellikle çevresini saran kadınlara yeğliyor. Kokusu, kocaman elleri, derin sesi!

Ama çok geçmeden, büyümeye başladıkça, adamın çok nadiren evde olduğunu acıyla fark ediyor. Onu özlüyor. Adam evden uzakta ve evden uzakta olanlar özleniyor.

Uzun yokluk günlerinden sonra birbirlerini yine gördüklerinde, adam kızı elinden öperek selamlıyor, sanki kız gerçek bir hanım efendiymiş gibi. Kız ona derinden bağlandığını hissediyor. Zaman zaman, adama bir haller oluyor ve evi terk ediyor, aylar sonra üstü başı tanene bulanmış ve iç huzuruna kavuşmuş bir şekilde eve dönüyor.

Kız adamın nasıl vakit geçirdiğini bilmiyor. Her zaman mesafeli ve gizemli olan insanlardan yayılan o çekim gücünü hissediyor kız. Bu aldığı ilk ders. Adam eve arkadaşlarını getiriyor ve kıza "prenses" diye sesleniyorlar. Onu havaya fırlatıyorlar ve kız, erkeklerin yaptığı her şeye büyük güven

duyduğundan, tam yere düşeceği son anda tutulduğunu hissediyor. Onun gözünde bir erkek büyük bir sihirbazdır, her şeyi yapmaya muktedir bir yaratıktır, ne kadar imkânsız olursa olsun. Yaşamının ikinci yılında kız ilk şarkısını işitiyor. Savaş bitmek üzere. Bebek arabasının içinde sokaktan aşağı itiliyor ve birçok gri üniformalı askerin silahlarıyla birlikte tentenin altında oturdukları bir terasın önünden geçiyorlar.

Adamlar eski bir asker şarkısı söylüyorlar, şarkı o boz bulanık ve yağmurlu günde kulağa çok hüzünlü ve trajik geliyor. "On bin adam savaşa gitmiş, ta ta ra ti ti ri, savaşa gitmiş, ta ta ra..."

Dadısı bebek arabasını bırakıyor, bahçe duvarına oturuyor ve ağlamaya başlıyor. Çocuk da babası için ağlamaya başlıyor, sanki babası ölümcül bir tehlike içindeymiş gibi. Korkunç bir şey olacak korkusu kızın boğazını sıkıyor.

Ama savaş bitiyor ve babası dönüyor. Bir deri bir kemik, yüzünde ciddi bir ifadeyle masasının başına oturuyor. Kâğıt yığınlarıyla dolu, kocaman bir masa. Yakışıklı, üzgün yüzü yeşil siperlikli bir lambanın ışığıyla aydınlanıyor. Hasta görünüyor. Babası için çok ağladığı o günlerde adamın neredeyse tifodan ölmek üzere olduğundan haberi yok.

Kız karanlıkta masanın altına oturuyor ve babasının boyalı ayakkabılarını okşuyor. Onu da evdeki diğer insanları gözlemlediği gibi gözlemliyor. Yani erkekler ve kadınlar

var. Davranışları değişkenlik gösteriyor. Yatak odasında, ondan uyuması beklenirken, o pencere camlarını inceliyor. İki çizginin nasıl haç şeklinde kesiştiğine bakarken erkekler ve kadınlar geliyor aklına: Dikey çizgi erkek, yatay çizgi kadın. Birleştikleri yer ise bir giz. (Kız aşk hakkında hiçbir şey bilmiyor.) Erkekler pantolon giyer, kadınlar etek. Abisine dikkatle baktığında o pantolonların altında neyin gizli olduğunu öğreniyor. Abisi elbiselerini çıkarırken bacaklarının arasında gördüğü şey kıza bir anahtarı hatırlatıyor, anahtarın kilidini de kız kucağında taşıyor. Bütün çocukların keşfetmesi gerektiği gibi kız da her iki cinsiyetin amacını keşfediyor. Kız yalnız başınayken ve kimse onu görmüyorken babasının kitaplığındaki eğitici çizimlere bakıyor. Ansiklopediyi buluyor ve kendisine ve abisine benzeyen anatomi desenlerini keşfediyor.

Bu olay, erkek vücudunun hükmü altında geçen uzun bir dönemin başlangıcını oluşturuyor. Öyle bir büyüleniyor ki, tepeden tırnağa. Giyinirken merakla seyrettiği babası kızın yasaklanmış bir şeyi keşfetme niyetini seziyor. Utancından kıpkırmızı kesilmiş bir halde, cinsel organını kızdan gizliyor. Ama ne var ki kapıldığı merak kızı kıvrandırıyor. Bir pazar günü sabahın geç saatlerinde kız emekleyerek annesini yatağına giriyor. Ansızın kocaman, hantal bir vücudun, neredeyse güzelliğini tamamen kaybetmiş bir vücudun varlığıyla şaşkına dönüyor. Bu asabi kadın küçük

kıza uzun bir dilin dışarı sarktığı ıslak, açık ağzıyla saldırıyor. Bu dil abisinin pantolonunda gizli şeye benziyor. Can havliyle yataktan dışarı fırlıyor, büyük hayal kırıklığı içinde. İçinde hem annesine hem kadınlara karşı büyük ve baş edilemez bir tiksinti yükseliyor. Anne babasının evliliklerinin çatırdadığını bilmiyor ama babası eve, kendisine kocaman, pahalı bir oyuncak bebek veren hiç tanımadığı, güzel ve şık bir kadın getirdiği gün bundan kuşkulanıyor. Evdeki mutsuzluktan dolayı sinirli ve ümitsiz olan kız bir bıçak alıp oyuncak bebeğin gözlerini oyuyor. Bebeğin karnını yarıp açıyor ve pahalı elbiselerini paramparça ediyor. Kızın bu davranışı karşısında büyüklerin ağzından tek kelime çıkmıyor. Kız dikkatli gözlerle babasını inceliyor, güzel kadına bakarken kendisini nasıl kaybettiğini ve küçük kızın varlığını nasıl unuttuğunu görüyor. Kızın içi korkunç bir yalnızlık duygusuyla doluyor. Büyüklerin dünyasından nefret etmeye başlıyor. Güzel kadının kocası görünüyor – şişko, sarışın bir İskandinavyalı – ve annesi, sanki işin doğrusu buymuş gibi, adama doğru dönüyor. Şimdi evde iki çift var ve hiçbiri birbirlerinden ilişkilerini gizlemeye çalışmıyor. Bu meraklı küçük kızdan kurtulmak için annesi kızın yemekten sonra uyuduğunu söylüyor. Ne var ki bu karanlık odada uyumak imkânsız. Kız, kendisini de tamamlayacak bir şey bulmayı düşünüyor. Odasında bulabildiği bütün uzun, sert şeyleri yatağına taşıyor, sonra onları bacaklarının arasına sokuyor:

soğuk, parlak bir makas; bir cetvel; bir tarak; ve bir fırçanın sapı. Gözlerini pencerenin haç şeklindeki tahtalarına dikmiş, kendisini tamamlayacak erkek karşıtını arıyor. Beyaz yatağının soğuk metal kol demirlerine sürtünüyor. Altın kolyesini çıkarıp bacaklarının arasında bir ileri bir geri kaydırıyor. Acı hissedene kadar hızla hareket ediyor. Usulca odasından çıkıyor ve yavaşça merdiven boşluğunun tırabzanlarından aşağı kayıyor. İlk kez uykusunda tensel hazzı hissetmişti. O zamandan bu yana, canı ne zaman isterse aynı duyguyu yeniden yaratma yeteneğini kazanmıştı.

Bir sabah uyandı ve geceleyin başına korkunç bir şey geldiğini anımsadı. Ne var ki, vücuduyla oynamak aşırı yorucu. Çok geçmeden kalbi o kadar hızlı çarpıyor ki zar zor nefes alabiliyor. Yüzünün rengi soluyor, gözlerinin altında siyah halkalar oluşuyor. Babası onun hassaslığına bayılıyor, "minik fildişim" diyor ona. On iki yaşına kadar, babası bütün diğer erkeklere yeğlediği tek erkek olarak kalıyor. Güzel kız arkadaşı bir yerlere kayboldu. Sadece parfümünün kokusu bir süre daha evde kaldı. Annesi kendisine yeni bir sevgili buldu, bu adam küçük kızı hediyelere boğuyor. Babası Yakın Doğu'ya bir seyahate çıktı. Kıza peçeli kadınların kartpostallarını yolluyor. Ev sessiz. Hiç kimse onunla ilgilenmiyor. Sonra, ansızın, genç bir hizmetçi, Frieda Splitter adında yeni, tuhaf bir yaratık ortaya çıkıyor. O andan itibaren kız asla Frieda'dan ayrılmak istemiyor. Frieda iş yap-

maya nereye giderse kız da peşinden gidiyor. Yemeklerden sonra, Frieda yatağına yatıp Stolzenberg Şatosu adlı kalın bir kitap okuyor. Kapağında, ava gitmek için beyaz bir ata binmiş olan, genç ve güzel bir baronesin renkli bir resmi var. Şapkasındaki yeşil tüy rüzgârda sallanıyor. Omzunda bir şahin oturuyor. Âşığı çalılıklara gizlenmiş. Frieda elbiselerini çıkarmış. Kenarlarına beyaz dantel işlenmiş pembe ipekten bir iç gömleği giyiyor. Dudakları boyalı ve kıvırcık siyah saçları çıplak beyaz omuzlarına düşüyor. Leylak kokuyor. Tırnakları uzun ve kırmızı ojeli, yüksek topukları ince ve dar. Frieda kitap okurken sigara içiyor ve çikolata yiyor. Gerçek bir hanımefendi gibi davranıyor. Küçük kız Frieda'nın karnına yatıyor, sigara dumanını yakalamak için ağzını Frieda'nın dudaklarına bastırıyor. Frieda bunu yapmasına izin veriyor: okşanmasına, öpülmesine, saçlarının çekilmesine, ayaklarının gıdıklanmasına izin veriyor. Frieda on sekiz yaşında ve film yıldızı olmak istiyor. Her pazar günü öğleden sonra dans etmeye gidiyor. Frieda soyunurken, siyah geceliğini pembe geceliğiyle değiştirirken çocuk Frieda'yı seyrediyor. Frieda koltukaltlarını pudralıyor ve parfüm sürüyor, sonra kulaklarına ve külotunun içine parfüm sıkıyor. Onun her hareketiyle kendinden geçmiş, yatağın üzerinde oturan çocuktan utanmıyor. Çok geçmeden Frieda olağanüstü olan her şeyin merkezi haline geliyor. Frieda'nın çekmeceleri geniş dantel işlemeli rengârenk iç çamaşırlarıyla dolu. Aynı

zamanda renkli sabun kutuları biriktiriyor. Frieda'nın çekmeceleri parfüm dükkânı gibi kokuyor – ipek güllerle süslü jartiyerler giyiyor. Yine de böylesine güzelken, bir sürü kocaman odası olan büyük evde deli gibi çalışıyor. İş ağır. Frieda oldukça narin ve akşamları ölü gibi yatağa düşüyor. Ne yazık ki, erkek arkadaşı çok çirkin: Dökük saçlı, göbekli ama arabası olan oldukça yaşlı biri. Her pazar günü öğleden sonraları Frieda'yı evden alıyor.

Çocuk keşke Frieda'nın yakışıklı genç bir prensi olsaydı ve Stolzenberg Şatosu'nda beraber yaşasalardı diye düşünüyor. Anne bu ince yapılı genç kadının evindeki varlığına daha fazla katlanamıyor.

Çocuk Frieda Splitter'i ağzından düşürmediği için kıskanıyor. Güya Frieda işini yeterince iyi yapmadığı için onu kovuyor. Bu, çocuk için yıkım oluyor. Frieda'dan sonra gelen kadın çirkin bir kambur. Elveda Frieda'nın odasında geçirilen muhteşem saatlere. Odayı artık güzel kokular doldurmuyor. Frieda'nın küpelerinden birini bulduğu zaman bunu hazinesine ekliyor.

Okulda yaşıtı iki çocukla arkadaş oluyor. Çinliye benzeyen çocuğu daha çok seviyor. Oğlan tıpkı onun gibi sessiz. Sarımsı yüzü küçük, nüfuz edilemez bir maske. Kara gözleri dar ve eğri, öyle ki yüzüne heyecanlı bir ifade veriyor. Utangaç ve kızı deli gibi seviyor. Bu karşılaşma kız on yaşındayken oluyor. Oğlan okulun yeşil kadife kepini giyiyor.

Oğlanla aynı bisiklete binen en iyi arkadaşı komik biri ve kızın önünde soytarı taklidi yapıyor. Yüzünü istediği şekle sokma yeteneği bahşedilmiş ona. Midesine kramplar girene kadar kızı güldürüyor. Bu tuhaf ikili her öğleden sonra onu ziyarete geliyor. Frieda'yı kaybetmenin acısını yavaş yavaş üzerinden atıyor. Soytarı Franz ve sessiz Eckbert ile birlikte fildişi sundurmada uzun saatler geçiriyorlar. Zaman zaman her üçü vücutlarının hafifliğinin verdiği neşeyle kendilerinden geçiyor. Kimi zaman gözleri kararıyor, sanki kediymişler gibi en yüksek duvardan atlayıp elleri ve ayakları üzerine düşüyorlar. Hızlı hızlı dönerek, başları dönüp yere düşene kadar dans ediyorlar. Haydut ile prenses oyunu oynuyorlar, prenses korulukta bir çalılıktan diğerine koşarak haydutlardan gizleniyor. Prensesi yakaladıkları zaman haydutlar, ok atmak için kızı totem heykeline bağlayan Kızılderililere dönüşüyorlar. Oyun gittikçe tehlikeli bir hal alıyor ki, kız da zaten bunu istiyor. Kızın gözlerini bağlıyorlar. O kadar yakınına ateş yakıyorlar ki neredeyse kızın eteği tutuşacak. Saçlarını çekiyorlar. Çimdikleyip yumrukluyorlar. Kızın ağzından gık bile çıkmıyor. Kız mazoşistçe düşlere dalmış sessizce acı çekiyor, intikam almayı ya da karşılık vermeyi aklından geçirmiyor. Acı ve ıstırap ona zevk veriyor. Bağlarından kurtulmaya çabaladıkça, ipler etini daha derinden kestikçe kız anlatılamaz bir zevk alıyor. Alay ediyorlar, aşağılıyorlar. Yine de, Eckbert gibi sakin, kontrollü davranıyor,

sonunda yenilmez bir kahraman olduğunu ilan ederek onu serbest bırakıyorlar. Sonra üçü birden barış çubuğu içiyorlar: içi kuru yapraklarla doldurulmuş oyuk kestanelere sokulmuş buğday sapı. Bu gözlerinden yaş gelene kadar öksürtüyor onları.

Çok geçmeden akşam yemeği vakti geliyor.

Yuvarlak masaya annesi ve abisiyle birlikte oturuyor, babasının boş yerine üzüntüyle bakıyor. On yıllık ömrünün ıstırabıyla bunalmış. Frieda gitti. Babası evi terk etti. Annesinden nefret ediyor, abisiyle herhangi bir ilişkisi yok. Akşam yemeğinden sonra, sayısız kere Jules Verne'in Denizler Altında Yirmi Bin Fersah kitabının resimlerine baktığı yere, kitaplığın bir köşesine gizleniyor. Kaptan Nemo'nun üzgün, hüzünlü ifadesine âşık oluyor ve adamları "Nautilus"a, denizaltıya girmeye zorlayan dev gibi ahtapotun kollarında korkmaktan zevk alıyor. Kaptan Nemo, onsuz yaşamı yaşanmaya değer bulmadığı kahramanlarından bir başkası. Kaptan Nemo ona çevresindeki insanlardan daha yakın ve anlayışlı. Saat dokuzu vurduğu zaman, yatağına gitmesini söylüyorlar. Her akşam olduğu gibi, merdivenlere ulaşan devasa salon ve odasına giden bitmek bilmeyen, karanlık koridor boyunca süren uzun yolculuğuna çıkarken korkudan tir tir titriyor.

Her seferinde, geceleri evde yaşadığına inandığı kocaman gorilin iskeletinin takırtısından duyduğu korku ona

işkence ediyor. Gorilin orda olmasının yegâne amacı kızı boğarak öldürmek. Koridordan geçerken, her akşam yaptığı gibi, "İtalyan Kadınların Irzına Geçilmesi"ni anlatan Rubens'in büyük resmine bakıyor. Bu iki çıplak, tombul kadın ona annesini hatırlatıyor ve içini tiksintiyle dolduruyor. Ama kadınları şaha kalkmış atlarına atmaya çalışan iki yakışıklı haydudu taparcasına seviyor. Kendisini gorilden korumaları için onlara yalvarıyor. Evin duvarlarında asılı olan eski resimlerden bakışlarına karşılık veren bir dizi kurgusal kahramanı gözünde putlaştırıyor. İçlerinden biri ona, okulun sinema salonunda korsan ve "Bağdat Hırsızı" olarak taparcasına sevdiği Douglas Fairbanks'i hatırlatıyor. Kız olduğu için üzülüyor. Onun devrinde yaşayan, siyah sakallı, alev alev yanan kara gözlü bir erkek olmak istiyor. Ama o, odasında, yatağının altında korkunç bir goril bulacağı korkusuyla su gibi terleyen küçük bir kız yalnızca. Görünmeyenin korkusuyla işkence çekiyor.

İskeletin kızın penceresinin altında büyüyen sarmaşığın kıvrımlarından yukarı tırmanıp odasına süzülüp süzülmeyeceğini kim bilebilir. Sert ve sivri kemikleri öylece yatağını ezecek. Kız kazara duvarda asılı kılıçlara toslayınca korkusu felakete dönüşüyor, kılıçlar patırtıyla karanlıkta duvardan düşüyor. Kız koşabildiği kadar hızlı koşarak odasına koşuyor ve kapıyı arkasından çarpıyor. Anahtarı çevirip kapıyı kilitliyor. Bir kez daha canını kurtarıyor. Yarın akşam ne

olacağını kim bilir?

Elbiselerini çıkarıp yatağa uzandıktan sonra zihnini zorlayıp kahraman kılığında odasında beliren bir grup gece bekçisi hayal ediyor. Sessizce kızın yatağının çevresine diziliyorlar: Sabine'li kadınları kaçıran iki haydut; amcası Falada'nın boyadığı iki güçlü kuvvetli, tehditkâr bakışlı Arap; ışıldayan kılıcı ve belinde piştovlarla Douglas Fairbanks; ve yüksek sesle insanın yüreğini kabartan bir org müziği çalan Kaptan Nemo. Odasındaki koruyucularını açıkça görebiliyor. Bu sabaha kadar hayatta kalmasını onlara borçlu.

Aynı gün öğleden sonra kibirli İspanyol arkadaşı Elisa Urquiza onu ziyarete geliyor ve kızın keşfettiği bir oyun olan "mirasyedi"nin dehşetli acıklı hikâyesini canlandırıyorlar. Babasının Yakın Doğu'dan getirdiği altın işlemeli ipek Arap geceliklerini giyiniyorlar. Odanın ışığını da kapatmışlardı ve kendilerini bir çölde hayal etmişlerdi. Onlar hanedandanlar: feryat figan ederek ölen oğullarının yasını tutan bir kral ile bir kraliçe. Bütün dünyanın ıstırabını dışa vurabildikleri uluyan bir tiyatro dili icat ediyorlar, ki bu dili ikisinden başka hiç kimse anlamıyor. Bu hayalî dil yalnızca sesli harflerden oluşuyor. Kendilerini tamamen bitirip tükettiklerinde baygın bir halde pencere kanatlarını açıyorlar ve güneş ışığı gözlerini kör ediyor. Güneş ışığı içeri giriyor. Bütün geceyi ölen oğullarının arkasından feryat ederek geçiriyorlar. Bu noktada ikisi de içlerinden kimin, haydutlar

tarafından öldürülen ve şimdi kan içinde karanlık ormanda yatan mirasyedi oğul rolünü oynayacağı üzerinde kavgaya tutuşuyorlar.

Elisa bir şişe kırmızı mürekkebi Arap geceliğinin üzerine boşaltıyor, sonra da kırmızı lekeli bir havluyu başına sarıyor. İkisinin en hızlısı o. Kendini yere atarak kollarını ve bacaklarını açıyor ve inleyerek gözlerini kapatıyor. Mirasyedi oğul ölmek üzere. Kız kıskançlıkla bakışlarını Elisa'nın üzerine dikiyor ve bu rolü nasıl ondan daha iyi oynayacağını hayal ediyor. Elisa inlemekten ve yerde yuvarlanmaktan yorgun düşüyor. Şimdi sıra kızda. Şimdi oğlunu bulan, kanını temizleyen ve yaralarını saran baba olabilir.

Acı ilacı yuttuktan sonra oğlan yeniden canlanıyor ve ihtiyar kralın ölümünden sonra taç giyiyor. Oyunun en eğlenceli kısmı, icat ettikleri o hayalî dil. Karanlık odada bütün yasaklar ortadan kalkıyor. Şimdi bahçeye çıkıp, Magua tarafından kalbinden hançerlenen "Mohikanların sonuncusu Uncas" oyununu oynuyorlar. Bu oyuna ölünün babası Chingachgook'un uzun ağıtını ekliyorlar. Cooper'ın Hikâyeler'ini ezberden okuyabiliyorlar. Oynadıkları bütün oyunlar dehşet ve tehlikelerle dolu. Kendilerini hiç kısıtlamadan, oynarken kendilerinden geçiyorlar. Tekdüze, korunaklı aile yaşantısı uzun bir süredir onları sıkıyordu; şimdi heyecanlarını korumak için her şeyi yapıyorlar. Hayat trajedi yoksa katlanılmaz.

Bu kasvetli, sıcak haziran ayında bir akşam, fırtına ha-

bercisi boğucu sıcakla birlikte, erkek kardeşi sinsice odasına giriyor ve kızı yatağa atıyor. Esrarlı bir suskunluk ve cam gibi gözlerle pantolonunun düğmelerini çözüyor ve bacaklarının arasında uzamış şeyi gösteriyor. Kızı bir merak ve korku sarıyor. Onun ne yapmak istediğini biliyor. Ama onu küçük görüyor. Ona göre, erkek kardeşi on altı yaşında bir budaladan başka bir şey değil. Bütün gücüyle karşı koyuyor. Ama o daha güçlü. Kendisini onun elinden kurtaramıyor. Onu küçümsüyor çünkü o çok genç. Erkek kardeşi kendisini kızın üstüne atıyor ve "bıçağıyla" (kız o şeye böyle diyor) kızın "yarasını" deliyor. Soluk soluğa nefes alırken erkek kardeşi bütün ağırlığıyla kızın küçük bedenini eziyor. Kız keskin bir acı hissediyor, başka hiçbir şey. Utanç ve hayal kırıklığı hissediyor. Her gece yatağının etrafını saran adamlara kendisini teslim etmek ona yeterince zevk ve heyecan veriyor. Erkek kardeşinin neden olduğu bu dokunaklı gerçek olmadan da yapabilir. Kıza çok uzun gelen bir süreden sonra, erkek kardeşi yataktan aşağı yuvarlanıyor ve tek kelime bile etmeden odadan çıkıyor. Bir süre sonra kıpkırmızı bir yüz ve öfkeli bir yüz ifadesiyle geri dönüyor: "Eğer bundan anneme söz edersen seni öldürürüm."

Kız sessizlik içinde ve küçümsemeyle ona bakıyor. Kendisini aşağılanmış ve kin dolu hissediyor.

Bu olay erkek kardeşle kız kardeşi ölümcül düşmanlar haline getiriyor.

Kız erkek kardeşini öldürmek istiyor. Yalnızca kızdan daha güçlü olduğu için istediğini elde etti. Kız onu lanetliyor. Ona öldüresiye işkence ettiğini düşlüyor.

Ara sıra Frantz ziyaretine geldiğinde kızı o kadar güldürüyor ki kız en sonunda altına işiyor. Sidiğinin kokusu, kafasını bacaklarının arasına sokan köpeğin burnuna gidiyor. Bu ona bir fikir veriyor. Bodrum katına inip köpek kulübesine gidiyor, bacaklarını açarak soğuk çimento döşemeye yatıyor. Köpek bacaklarının arasını yalamaya başlıyor. Dilinin soğuk olması yalnızca kızın aldığı zevki artırıyor. Hazdan kendinden geçerek, belini kıvırarak orasını azimli dile bastırıyor. Sert taş döşeme belini acıtıyor. Bir yandan zevk alırken bir yandan da acı çekmek hoşuna gidiyor. Her an birisinin gelip onu seyredebileceği olasılığı onu daha da fazla tahrik ediyor. Açık kapıdan babasının daktilo yazan sekreterinin sesini duyabiliyor. Kız kendisini saatlerce köpeğin diline teslim etmişken, erkek kardeşi yukarı katta bir şey keşfediyor. Annesinin makyaj masasında annesinin süslenirken kullandığı elektrikli vibratörle uğraşıyor. Vibratör vücudunun neresine tutarsa orayı uyarıyor. Annesi bu aletle yüzüne masaj yapıyor; oğluysa onu pantolonuna sokuyor. Kız yorgun ve başı dönerek bodrum katından yukarıya çıktığında, erkek kardeşinin başını arkaya atmış ve gözleri kapalı bir şekilde boşaldığını görüyor. Hava kararmıştı. Neredeyse fırtına

patlayacak ve hava gergin. Yetişkinler, bir kere bir kere daha üst üste bu fevkalade kuvvetli duyguyu yaşamaktan başka yapacak daha iyi bir işi olmayan iki çocuğa dikkat etmiyor.

Erkek kardeşinin arkadaşlarından ikisi sokaktaki inşaatın uzun, karanlık lağım borusunun içine saklanıyorlar ve orada fırtına boyunca otuz bir çekiyorlar. Fuch'un Ahlakın Tarihi kitabındaki açık saçık çizimlere bakmak için babasının kitaplığına gidiyor. Ama aynı zamanda böyle kitapları olduğu için babasına kızıyor. Asil, tanrı gibi bir babası olsun istiyor. Elinde kitapla büyük, deri koltuğun arkasında bir köşeye gizleniyor ve resimlere bakarak otuz bir çekiyor. Başka hiçbir şey düşünemiyor. Ne yazık ki bu sık sık tekrarlanan zevk anlarını kasvetli bir boşluk takip ediyor. Onu gerçekten bütünleyecek bir şey arıyor ama bulamıyor. Her şey sahte. Onun yaşında bütün çocukların böyle deneyimleri olur. Bacaklarının arasına kalem, havuç ya da mum sokan kızlar biliyor; masaların sert kenarlarına sürtünüyorlar ve sandalyelerinde kıpraşıyorlar.

Yaşları çok küçük olduğundan, hepsi çektikleri bütün ıstırapların çaresinin kaçınılmaz olarak erkekler olduğunu sanıyor. Yine de hiçbiri onları gerçekten kollarına alacak bir erkek tanımıyor. Çok küçükler. Gevezelik ederek, birbirlerine yaşadıkları cinsel deneyimleri anlatıyorlar. Kız arkadaşlarının da kendileri gibi bu konu hakkında çok az şey bildiklerini fark edince hayal kırıklığına uğruyorlar. Ça-

resiz, kendi içlerine kapanıyorlar ve önlerindeki geleceğin hayalini kuruyorlar. Kızın düşleri bazı karanlık adamlar tarafından kendisine uygulanan şiddet üzerine. Bütün hayal gücüyle bu vahşi, cani adamları istiyor. Geceleri, odasında yatarken, meşalelerin ve ışıldayan elmasların aydınlattığı bir karanlık salonda olduğunu hayal ediyor. Bu hayale, bildiği bütün renklerin en korkutucusu olan siyah hâkim. Kendisini siyah, keskin köşeli siyah bir mermer taşın üzerinde yatarken buluyor. Onu kaçıranlar ellerini kollarını sımsıkı bağlamışlar. Çırılçıplak, soğuktan ve heyecandan titriyor. Meşalelerin kasvetli ışıkların siyah mermer duvarlardan yansıyor. İşkence yatağının kenarları sırtını kesiyor. Siyah giyinmiş adamlar ortaya çıkıyor ve kıza yaklaşıyorlar. İğrenç maskelerin göz deliklerinden parlayan gözler ona bakıyor. İçlerinden bazıları parıldayan miğferler giyiyor. Maskelerini çekip çıkardıklarında kız Arapların, Çinlilerin, Zencilerin ve Kızılderililerin vahşi yüzlerini görüyor. Renkli adamları beyaz olanlara tercih ediyor. Hiçbiri tanıdığı adamlara benzemiyor. Onlardan korkuyor. Bu korku onun için çok önemli. Korku ve dehşeti hissetmekten hoşlanıyor. Bu adamların dikkatinin üzerinde olmasından büyük bir onur duyuyor. Adamların hepsi silahlı. Onu öldürmeye gelmişler. Onun için bu büyük bir onur. Bunlar kral, lord ve prens. Ansızın, bir orgun kulakları sağır eden sesini duyuyor. Tehditkâr ve kederli bir müzik. Kaptan Nemo çalıyor. İplerini

söküp parçalıyor, öyle ki ipler etini kesiyor. Hayal gücü öylesine kuvvetli ki acıyı gerçekten hissediyor. Bu sahneyi, binlerce bıçağın vücuduna ağır ağır sokulmasıyla gerçekleşen ölüm anını yaşayıncaya kadar bilincini korumak her zaman mümkün olmuyor. Çığlık atmasına ya da yüzünün ifadesini değiştirmesine izin vermiyorlar. Yavaş yavaş bir bıçak "yarasını" deliyor ve köpeğin sıcak, becerikli diline dönüşüyor. O bu zevki yaşarken, bir Yerli yavaşça gırtlağını kesiyor. Bu sahneleri yalnızca karanlıkta, tek başınayken hayal edebiliyor. Orada onu kurtaracak hiç kimse yok. Her gece yeni bir ölüm tadıyor.

Gündüzleri, okuldaki görevlerini yerinde getirmesi bekleniyor ondan. Âşık olduğu bir öğretmen var. En iyi kompozisyonları o yazdığı için, öğretmen onu sınıftaki öbür kızlardan üstün tutuyor. Bu öbür kızları kıskandırıyor.

Uyumlu bir sesle kızlara şiirler okuyor. Söylentiye göre öğretmen olmadan önce bir sinema oyuncusuymuş. Sarı perçemleri, vaktinden önce beyazlamış saçları, Romalı burnu ve ışıltılı yeşil kedi gözleri var. Çok şık giyiniyor ve konuşurken kelimeleri tuhaf bir biçimde uzatma ve "R"leri yuvarlama alışkanlığı var. Bu onun yabancı biri gibi görünmesine neden oluyor ve kızlar yabancı ve farklı olan her şeye hayran oluyorlar. Sınıftaki öbür kızlar gibi o da ona âşık. Birkaç kere kızı kendisine hayran hayran bakarken şaşkınlıkla yakalıyor. Evli. Karısı eski öğrencisi. Akşam üzerleri

onu okuldan alıyor. Zaman geçtikçe, karnı, korkutucu bir şekilde şişiyor. Kızlar onun bir bebek beklediğini biliyorlar ve gözlerini öğretmenlerinin pantolonundan alamıyorlar. Şu ana kadar seçilmiş, doğa üstü bir yaratık olan aziz öğretmenlerinin de, tıpkı kendi babaları gibi, hamile bırakacak kadar karısına yaklaşmış olduğu gerçeği karşısında şaşkınlığa uğruyorlar. Bunu ona karşı kullanıyorlar. Birdenbire tanrısal konumundan aşağı düşüp sıradan biri haline geliyor. En çok içerledikleri şey ise, onun diğer erkekler gibi olması. Muzip alaylarla onu çıkardıkları tahttan indirip pisliğe buluyorlar. Kendi aralarında, onu aşağılayıp açık saçık isimler takıyorlar ona. Sınıfta, dersin gerektirdiği yerlerde sorular sorduğunda, onunla dalga geçip münasebetsiz cevaplar veriyorlar. Öyle ki sanki sınıfın üzerine bir lanet çökmüş gibi. Sınıfın havası bunaltıcı hale geliyor. Cazibesi artık kimseyi etkilemiyor. Kızlara sinirlenmeye başlıyor. Yine de aynı zamanda utançla karışık bir şaşkınlık hissediyor çünkü kızların bu denli değişmesinin nedenini tahmin ediyor. Fazla ev ödevi vererek ve dersten sonra sınıfta tutarak onları cezalandırıyor. Artık onlara şiir okumuyor. Aksine, onlara nefret ettikleri dilbilgisi testleri yaptırıyor. Çocuk düşüncelerinin "kirliliği" dediği bu şey onu utandırıp kızdırıyor.

Bir gün, öğretmenin karısını oldukça sevimli ve narin bir şekilde okulun önünde beklerken gördüklerinde çocukların içi ferahlıyor. Bir çocuk arabası sürüyor. Bütün çocuk-

lar bebeği sevmek istiyor. Bu küçük yeni yaratığın gelişiyle, henüz omuzlarına yüklenmemiş olan ama nereye giderlerse gitsinler karşılarına çıkan yetişkinlerin ağır yüklerinden uzaklaşmış oluyorlar. Öğretmen yavaşça yine eski tanrısal konumunu alıp öğrencilerinin üstüne yükseliyor. Her şey yolunda.

Ama barış uzun sürmüyor. Yazın bir gün, kız arkadaşıyla birlikte, öğle yemeği vakti, sokaklar boşken okuldan eve döndüklerinde, bisiklete binmiş adama rastlıyorlar. Açık pantolon düğmelerinin arasından heybetli ve tiksinç şeyini görüyorlar, bu kızların dünyasını karartıyor ve onları sarsıyor. Kızları yanına çağırıp, onların en az bir metre uzunluğunda görünen heybetli şeye dokunmalarını istiyor. Korkudan ödü patlayan çocuklar el ele tutuşup koşabildikleri kadar hızla eve doğru koşuyorlar. Sanki ayakları yere yapışmış da bir adım bile ilerleyemiyorlar. Zihinlerinde gittikçe büyüyüp uzayan o çıplak şeyin kendilerini takip ettiğinden emin, kalan bütün güçlerini eve koşup kapıyı arkalarından çarpmak için kullanıyorlar. O sırada sakince sekreterine bir mektup yazdırmakta olan babasının çalışma odasına kendilerini atıyorlar. Sözcükleri ağızlarında geveleyerek ne olduğunu ona anlatmaya çalışıyorlar. Babası, adamın niyetinin belki de yalnızca cee cee yapmak olabileceğini söylüyor. Ama bisikletteki adamın onlardan iğrenç şeye dokunmalarını istediğini söylediklerinde babası polis çağırıyor. Polis

adamı tam olarak tarif etmelerini istiyor, ama kızlar, bacakların arasındaki o şeyden başka hiçbir şey hatırlayamıyorlar.

Odasına çıktığında, kız dışarı bakmak için pencereye koşuyor. Adam ortadan yok olmuş, sokak bomboş. Evde güvenini yeniden kazanmış olan kız arkadaşı, "Eğer şu an dışarıda olsaydı, gidip o şeye dokunurdum," diyor. Her ikisi de bir gülme krizine tutuluyorlar. Hızlı çalışan hayal güçleri bisikletli adam şu anda sokakta olsaydı, ne olağanüstü şeyler olacağını canlandırıyor gözlerinde. Şimdi, ilk şok atlatılınca, kızlarla iyi vakit geçirebilirdi, ama bu fırsat ortaya çıktığında ne yapacağına dair bir fikri yoktu. Şimdi oralarda bir yerde, kendisine korkutacak ve şoke edecek yeni kurbanlar arıyor, kendisini bu şekilde tatmin ediyor. "Belki de, onun bizden istediğini yapsaydık, bizi öldürüp Grunewald'a gömerdi," diyor kara kara düşünerek.

"Keşke şimdi dışarda olsaydı. Gidip şeyine dokunurdum," diye tekrarlıyor kız arkadaşı. "Suçlu olan katil değil kurbandır." (Bu sözü yirmili yıllarda görülen ünlü bir seks cinayeti davasında tanınmış bir Berlinli savunma avukatı yumurtlamıştı.)

Bir kimse her zaman tehlikelere açıktır. Her ikisi de bunun farkında. Ama yine de bu tür tehlikeler sapkınca bir tahrik vaat ediyor – günlük hayatın tekdüzeliğinden, sıkıntının dipsiz kuyusundan kurtuluş gibi.

Öğleden sonra hizmetçi kızla alışverişe çıktıklarında,

yanlarından geçen bir adam onlara açık saçık laflar atıyor. Söylediği söz çocukların yalnızca fısıldayarak söylemelerine izin verilen, erkekle kadının birleşmesini simgeleyen bir kelime. Adamın ne dediğini anlamamış gibi yaparak, o kelimeyi yüksek sesle ve anlaşılır şekilde tekrar söylemesi için hizmetçi kızın başının etini yiyor. Hizmetçinin yüzü kızarıyor ve sesini çıkarmıyor. Sonra ansızın dünya o tür kelimelerle tıka basa doluyor. Sanki başka hiçbir kelime yok. Ebedi bir döngü içinde, herkesin düşüncesi sanki tamamen cinselliğe odaklanmış gibi. Ona öyle geliyor ki, artık söylenmemiş hiçbir bir sır yok. Erkek kardeşiyle aralarında geçen o olaydan sonra kız her şeyi anlıyor. On yaşında. Kendisini bomboş ve üzgün hissediyor. Babasına küskün, çünkü açık saçık kitapları var. Babası! Cazibesi onu tanrısal kılan adam! O da tıpkı sevgili öğretmeni gibi onu hayal kırıklığına uğrattı. Ve annesinden, bunların daha da kötüsünü bekliyor. Bu kadının peçesi hemen düştü. Hiç kimsenin sevebileceği bir kadın değil. Tek düşündüğü kendi rahatlığı olan bu kadın bencil. Bir kimse odasına girmek isterse, uzun bir süre kapısını çalması gerekiyor. O zaman bile, içeri alınacağından emin olamaz. Bütün gün odasında kendi kendine ne yapıyor? Evde hiçbir şeye elini sürmüyor, çünkü küçük, manikürlü ellerini kirletmekten korkuyor. Hiç bahçeye çıkmıyor. Hiç çocuklarla oynamıyor. Ama sürekli misafir, bir sürü misafir ağırlıyor. Zarafet timsali bir kadın, ama çok şiş-

man. Sanki sosyeteden biri gibi davranıyor. Cırtlak ve hissiz bir kahkahası var. Saçlarını o kadar çok boyamıştır ki asıl renginin ne olduğunu hatırlamak imkânsız. Çılgınca kendi kilosu ve biçimsiz vücudunun uyuşukluğuyla mücadele ediyor. "Annemin üç tane kocası var," diyor onu dinlemeye tenezzül eden kimselere. Gerçekte, annesini görmeye, kendi babasından bile daha sık iki misafir geliyor.

Zaman zaman kendisini çok yalnız hissediyor, annesinin yatak odasının kapısını çalıyor ve nadiren içeri girmesine izin veriliyor. Annesini masasının başında otururken görüyor, günlüğünü yazmakla meşgul. Her gün bu günlüğe bir şeyler yazıyor. Masasının üzerinde şimdiye kadar doldurulmuş yirmiden fazla günlük var. Ne anlatabilir ki bu günlükler? Kimi zaman yalnızlığı onu annesine sarılmaya zorluyor, ama annesi onu cansız bir nesne gibi uzağa ittiriyor. Çocuğa cımbızla beyaz tüylerini yolmasını söylüyor. Çocuk bu işi sıkıcı buluyor ve yalnızca yolduğu her tüy için kendisine beş kuruş verirse yapıyor.

Erkek kardeşiyle düşmanlık içinde yaşıyorlar. Ona şantaj yapıyor: "Eğer bisikletine binmeme izin vermezsen, bana yaptığın şeyi anneme anlatırım." Güzel ve yeni bir bisikleti var ve onun için çok önemli. Ama elinden ne gelir ki? Kıza bir saatliğine veriyor. Kız bisikleti sürebildiği kadar hızlı sürüyor ve büyük bir kamyona çarpıyor. Tamir ettirmek için harçlığını harcıyor. Her şey aksi gidiyor. Her günü asap bo-

zucu, her türlü sıkıntıyla dolu. Ve güneş sonsuz mavi gökte aptal aptal parlamaya devam ediyor. Hayatına katlanmak için, bütün gücüyle fantezilerine dalmaya ihtiyacı var. Kendisini oyalamak için, kardeşiyle bir tartışmaya giriyor, ona, "Bisikletini tamir etmek için harcadığım parayı vermezsen, anneme elektrikli vibratörle ne yaptığını anlatırım," diyor. Erkek kardeşi ona vuruyor. Kız onu tırmalayıp ısırıyor. Kız ondan daha güçsüz. Öfkeden hıçkıra hıçkıra ağlayarak kendisini yatağına atıyor, sonra da yerinden sıçrayıp kapıyı kilitliyor. Hayır, artık bir daha bu odadan dışarı çıkmayacak. Yemek yemeyecek, açlık ve kederden ölecek.

Okulda bir kız ona monokl takan bir adama âşık olduğunu söylüyor. Bu canını sıkıp onu kıskandırıyor. Kıza kendisiyle aynı sokakta oturan ve altın dişleri olan bir barona âşık olduğunu söylüyor.

Yüksekten atıp tutarak erkeklerle uydurdukları ilişkileri birbirlerine anlatıyorlar. Okulda onunla aynı sırada oturan Lydia Gille kendisiyle doktorculuk oynayan amcasından söz ediyor. Mesela, amcası Lydia'ya karnında bir rahatsızlık olduğunu ve orayı tedavi etmesi gerektiğini söylüyormuş. Onu çırılçıplak soyuyor, sonra da banyo küvetine sokuyormuş. Kaz boynu gibi olan duşu alıp sıcak suyu açıyor, duşu "yarasının" üzerine koyuyormuş. Ne zaman Lydia bu hikâyeyi anlatsa, ki her zaman anlatıyor, ellerini pantolonunun içine sokuyor ve hızlı hızlı, ileri geri orasını ovalıyor. Diğer-

lerinin kendisini seyretmesini hiç umursamıyor. Görünen o ki, herkesin önünde otuz bir çekmek ancak aldığı zevki artırıyor.

Ansızın, bilinmeyen bir nedenle, tepetaklak Eckbert'e âşık oluyor. Oğlanın ifadesi değişmeyen, Çinlilere benzeyen yüzü ve suskunluğu onu gizemli yapıyor. O, tanıdığı bütün oğlanların içinde en ilginç olanı.

Tavan arasına çıkıp ağır demir kapıyı arkalarından kapatıyorlar.Rahatsız edici bir sessizlik içinde her ikisi de aynı şeyi düşünüyor: Bir öpücük. Eckbert iki yaşında.

Şimdiye kadar ikisi de hiç öpüşmemiş. Eckbert insanın ağzını açıp diliyle bir şeyler yapması gerektiğini duymuş. Ne kadar da karmaşık! Bu işi başarabileceğine inanmıyor. Çok utangaç. Kâğıdı kalemi alıp ilk aşk mektubunu kıza yazıyor:

"Seni seviyorum. Sonsuza dek senin, Eckbert."

Bu mektup ona çok uzun ve cüretkâr geliyor. Ona yazmak istediği bütün söylenemez şeyleri, kendisini gerçekten seviyorsa kızın tahmin etmesi gereken şeyleri düşündüğünde, mektubun okunması saatler sürer. Mektubu kıza kendisi vermeye cesaret edemiyor. Kız sallanan oyuncak ata biniyor ve sanki oğlan hiç orada yokmuş gibi yapıyor. Ara sıra gizli gizli bakarak oğlanın merdivene tırmanıp mektubu çatının penceresine koyuşunu seyrediyor. Arada bir kıza bir bakış atarak merdivenden iniyor, tavan arasının karanlık odalarından birine, kutuları karıştırmaya gidiyor. Oğlanın kibar-

lığına minnettar kalan kız merdivene tırmanıp mektubu alıyor. Kendilerinden başka hiç kimsenin okuyamayacağı gizli bir dil icat etmişlerdi. Dikkatli ol, dikkatli ol, ne olacağını bilemezsin! Belki de oralarda bir yerlerde aşklarına karşı çıkan düşmanlar vardır.

Kâğıdın arkasına, "Seni sonsuzluktan bile daha çok ve ateşten daha sıcak bir ateşle seviyorum," yazıyor.

Merdivene tırmanıp mektubu aynı yere saklıyor. Bu şekilde birbirlerine mektuplar yazarak saatler geçiriyorlar. Gittikçe daha cüretkâr oluyorlar ve mektupları uzuyor. "Eğer hayatın tehlikede olursa, kendi canımla ödemem gerekse bile seni kurtarırım." – "Sen dünyanın en güzel kadınısın. Bu söylediğime karşı çıkan herkesi öldürürüm..."

Daha sonra kız bir köşeye uzanıp bekleyişle titreyerek gözlerini kapatıyor. Sessizlik – utangaçlık. Oğlan şimdi ne yapması gerektiğini bilmiyor. Zarifçe rulo haline getirilmiş kâğıdı gizlice kızın eline veriyor. Kız oğlanın ayak seslerinin yeniden uzaklaştığını duyuyor. Kâğıdı açıp mektubu okuyor: "Seni neyle uyandıracağımı biliyorum."

Kâğıdın arkasını çevirip "Neyle?" diye yazıyor. Oğlanın ne yazacağını biliyor. Bütün kızlar bunu bekler. Yalnızca o değil. Oğlan onu öpse, oyun biter. Kız sürekli bir bekleyiş içinde olmayı tercih ediyor. Bir öpücük her şeyin sonu demek. Bunu ne takip edebilir ki? İkinci öpücük şimdiden bir alışkanlığa dönüşüyor. Kız ayağa kalkıp hıçkırıklar içinde

koşarak oradan uzaklaşıyor. Aşkın ömrü bu kadar kısa mı? Öpücüklerden başka bir şey yok mu? Ya sarılmalar? Ya erkek kardeşinin ona yaptığı şey? Gerçekten de hepsi bu kadar mı?

Oğlan umutsuzluk içinde kızın gidişini seyrediyor. Hayır, bu kızı anlamıyor!

Bu, kızın yüzmeyi öğrendiği yaz. Tahta kazıklar üzerine inşa edilmiş Sportbad Halensee dedikleri, halka açık eski bir havuz var. Tahtalar üzerinde yürürken insan sanki bütün havuzun ayağının altında titrediği hissine kapılıyor, bu bir tür belirsizlik hissi yaratıyor, sanki havada yürürmüş gibi. Tahta kazıklar yosunlarla kaplı. Yeşil, bulanık suyun yüzeyinde yansımaları görünüyor. Üstünüzü değiştirmek için kabin kiraladığınızda size bir zincire takılmış, küçük, yuvarlak madeni bir marka veriyorlar, bilezik olarak kullanın diye. Henüz yüzmeyi beceremeyen çocuklar için büyük, derin olmayan bir havuz var. Basamaklar suya kadar iniyor. İki uzun boylu, bronzlaşmış kişi yüzme öğretiyor. Kızın sırtına bir şamandıra takıp aynı zamanda balık oltasıyla onu tutuyorlar. Öğretmen saymaya başlıyor. Kızın bu ritme uyarak klasik yüzme hareketlerini yapması gerekiyor. Her yüzme dersinden sonra, yüzme öğretmeninin on metre yükseklikteki platformdan suya dalmasını huşu içinde seyrediyor. Kolları tıpkı kanat gibi açılıyor, havada bir kuş gibi uçuyor ve akışkan, zarif bir hareketle suyun içine kayıyor. Yüzdük-

ten sonra kız tahtaların üzerinde güneş banyosu yapıyor. Havuzda yüzmüş olmak kızın bedenini müthiş rahatlatıyor. Kızın gerginleşme eğilimi var ve su onu daha önce hiç hissetmediği şekilde rahatlatıyor.

Kolları alabildiğine açık, sırtüstü yatıyor ve sanki bütün rahmetinden yararlanmak istermiş gibi güneş ışınlarına kendini bırakıyor. Güneşle o kadar bütünleşiyor ki, artık kendisini o kadar yalnız hissetmiyor. Bütün acıları yok oluyor ve birkaç saat için de olsa evden kaçmış olmaktan mutlu. Havuzdan müthiş bir koku yayılıyor: Güneşte kuruyan tahta kokusuna karışan suyun kokusu, sigara kokusu ve güneş yağı kokusu. Su aheste aheste ve ritmik olarak tahta kazıklara vuruyor. Yüzme öğretmenlerinin sayı saymaları havada tekdüze yankılanıyor, havuzdan göğe doğru bir şarkı gibi yükseliyor. Havuzdaki diğer insanların konuşmaları uzaktan belli belirsiz ve baygın geliyor. Kız yerinden doğruluyor ve yetişkinleri gözlemlemeye koyuluyor. Gözlemlemek! Onun için sonsuz bir zevk kaynağı. Yabancı bakışlı bir grup adamın arasında oturan çocuklar görüyor. Adamların en uzun boylusuna baktığında kalbi daha hızlı çarpmaya başlıyor. Geceleri onu öldürmek için elinde yanan meşalelerle bekleyen o karanlık adamlardan birine benziyor tıpatıp. Derin ve eşsiz bir sevgiyle bu adamın derin, gizli aşkı olmasına karar veriyor.

Adam onu görmüyor. Adam onun farkında değil. Adam

görünüşünün kızda yarattığı şokun haberinde değil. En sonunda kızın büyük bir sırrı var artık. Erkeklerin kullandığı dil çocuklara anlaşılmaz gelir, bu da esrarengizliği artırır. Dikkatle, adamın dikkatini çok çekmeden, ayağa kalkıp çocukların arasına karışıyor. Ona yakın olmak istiyor. Ansızın, heyecandan ve engelleyemediği sevincinden dolayı yüzü kızarmaya başlıyor. Aynı zamanda, bitmez tükenmez bir keder içinde. O bir erkek. Kendisi için ulaşılmaz biri.

Kız adamın güzel, uzun, bronzlaşmış vücudunu, narin eklemlerini, karanlık, melankolik yüzünü inceliyor. Adam sakin sakin ve derin nefes alıp veriyor. Siyah bir ipin ucunda altın bir nazarlık sarkıyor göğsünde. Mavi kırmızı çizgili uzun bir elbisenin üzerine yatıyor, bu elbise ona büyülü bir hava veriyor. Parlak siyah saçları kıvır kıvır. Gözleri olağanüstü büyük ve ifadeleri ciddi ve mertçe. Üç arkadaşı kızlarla şakalaşıyor. Adam hiç konuşmuyor, ama şefkatle bakan gözlerini çocuklara dikmiş. Sanki insan ırkının bütün asil ve güzel yanlarını kendisinde birleştirmiş. Kız bu yüzle sarhoş olduğunu hissediyor. Bütün ömrü boyunca hayatına bu adamdan daha güzel hiçbir şeyin girmeyeceğine inanıyor. İki derin ve melankolik çizgi adamın burnunun her iki yanından ağzına doğru iniyor. Şimdi artık neden yaşadığını en sonunda biliyor: onu tanımak için. Sık sık, o umutsuz ve karanlık saatlerde, neden bu dünyaya geldiğini sorduğu olmuştu. Onu dünyaya getirdikleri için anne babasına öf-

kelenmişti. Bu dünya ona düşmanca ve zalim görünmüştü. Şimdi ise, adamın görünüşünden o kadar etkilendi ki, o an ölse mutlu olurdu. Hiçbir şey bu yabancıyı seyretmekten daha muhteşem ve hayat verici olamazdı. Hayatında ilk defa, babasından başka birini seviyor. Bu şimdiye kadar hissettiği en derin duygu. Tir tir titremeye başlıyor ve gözleri yaş doluyor. Bu gece odasında saatlerce ağlayacak. Sanki birisi boğazını sıkıyor, zar zor nefes alabiliyor. Evet, bu güçlü duygu onu öldürecek. Zira kim uğrunda ölmediği sürece aşka dayanabilir? Kader ona merhametsiz davranıyor. Daha yalnızca bir çocukken ilk aşkını yaşamak zorunda. En küçük bir deneyimi bile yok ve kendisini korumaktan aciz. Kendisini fırtınanın içinde bir toz zerresi gibi hissediyor. Bu sanki, korkunç bir hortumun tam ortasında olmak gibi bir şey. Ona yardım edecek kimse yok, içinde bulunduğu durum hakkında kimsenin en küçük bir fikri yok. Evet, şimdi artık emin: Bu dünyaya geldi çünkü kaderinde onunla karşılaşmak vardı. Bu ilişkiyle birlikte korkunç bir ıstırap başlıyor. Ağzına kadar aşkla dolu – taşıyor. Bu ciddi – hem de çok ciddi bir durum. Gözlerini hiç üstüne çevirmeyecek mi? Aynı zamanda onun bakışlarına dayanamayacağını biliyor. Kendisine baksa o kara gözlerin bir anda ateş gibi onu yakıp yok edeceğine inanıyor. Şimdilik, bu ilk bakıştan kendini korumalı, ki adamın ona bakmasını bütün kalbiyle istiyor. Zamanı unutuyor. Anne babasını ve yaşadığı evi unutuyor.

Eve gitme ve ödevlerini yapma zamanının geleceğini unutuyor...

O gece, adam bir hayalet gibi evin dışında dolaşıyor, penceresine gelip içeri bakıyor. Uzun bir süre, sakin, vakur gözleri kızın üzerinde sabit kalıyor. Kız yüzünü ellerine gömüp ağlamaya başlıyor. Adam ona gerçekten hiç bakmamış olsa bile kız adamın derin ve rahatsız edici bir aşkın yansıdığı gözlerini, bakışını gözünün önüne getirebiliyor. Uyurken kızın üzerine eğilip öylece bekliyor. Kızın, onun sahip olmak istediği, ama ona bağışlanmayan çocuk olduğunu biliyor. Uyandığı zaman, adam pencerenin dışında duruyor, gülümsüyor. Bütün oda bu gülümseyişle doluyor. Kız aynanın önüne geçerek adamı taklit etmeye çalışıyor. Hareketleri yeni bir hal, bir rahatlık kazanıyor. Adam için, güzel, ele avuca sığmaz bir dansçı olmak istiyor. İçinde güç bela taşıdığı zenginliklere sahip olduğunu hissediyor. Şimdi, o birçok boş ve yalnızlık dolu günden sonra, ansızın bolluk içinde yaşıyor. Ve bu bolluk büyümeye devam ediyor. Sabahları okula gittiğinde sokaklarda onu arıyor. Onu gerçekte görmese bile onun attığı her adıma eşlik ettiğini biliyor. Adamın onu tanımadığını bile unutuyor. Aksine, adamın onun hakkında her şeyi bildiğinden emin. Mucizelere inanıyor. Adam kapalı kapılardan geçiyor. Şimdiden evdeki bütün eşyaları tanıyor. Kızın onun yüzünün resmini çizdiğini biliyor. Bu resmi çok gizli bir yere saklamış ve bu adamı

güldürüyor. Resmin saklandığı yeri biliyor; resmi de biliyor, öyle büyük bir tutkuyla yapılmış ki portre gerçekten de adama benziyor. Yavaş yavaş kızın öbür kahramanları ortadan kayboluyor. Kurban etme ayinlerinin yapıldığı karanlık salon yok oluyor. Şimdi artık ölmek istemiyor. Onu düşünmekten başka hiçbir şey yapmak istemiyor. Ondan yapmasını istedikleri birkaç şeyi yapmak bile ona çok fazla geliyor. Dikkatini okula veremiyor. Tembel bir öğrenci oluyor. Her geçen gün daha fazla gündüz düşü görüyor. Biri ona bir şey söylediği zaman irkiliyor. Ama Eckbert ile Franz onun sırrını öğreniyor. Havuzdayken kızı görmüşlerdi. Kızın sürekli yabancı adama nasıl baktığını görmüşlerdi. Yine de oğlanlar alaylarıyla ve açık saçık imalarla ona işkence etmiyorlar. Eckbert üzgün. Kız artık sanki o yokmuş gibi davranıyor. Mektuplarına artık cevap vermiyor. Oğlan geri çekiliyor. Her öğleden sonra kız havuza gidiyor ve yüzme dersinden sonra tahtaların üzerine oturup adam ona bakmadığı zamanlarda yabancıyı seyrediyor. Adam gözleri kapalı sigara içiyor. Okuldan bir kız yanına oturmuş. Büyük, muhteşem göğüslü bir kız. Kendisinden daha büyük bir kız. Kıskançlık içinde kıvranıyor. Adamın o kadar yakınında yatıyor ki sanki kazara olmuş gibi omuzları birbirine değiyor. Adam kıza hiç bakmadan ayağa kalkıp suya atlıyor. O kazandı! O gece evde, bir daha, bir kez daha adamın yüzünün resmini yapıyor. Kâğıtları masasının çekmecesine saklıyor, sonra da

anahtarı saklıyor. Akşam yemeğinde tek kelime konuşmuyor. Adamı düşünmeye daha çok vakti olsun diye akşam erkenden yatağa giriyor. Onunla ilk kez konuşmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalışıyor. Acaba bu hiç olacak mı?

Yağmurlu bir gün, havuza gidemediğinde, onu bir daha hiç göremeyeceğini hayal etmeye çalışıyor. Yalnızca umutsuzca sevenlere sonsuza dek ve aynı yoğunlukta sevme şansı verilmiştir. Bu gerçeğin sezgisine sahip. Çok istediğiniz ama asla verilmeyen bir şekerleme gibi. İnsan onu düşünmeden edemez ve ona olağanüstü bir önem atfeder. Ulaşılmazlaşır.

Güneş yeniden parlamaya başlıyor ve kız uyuşukluğunu üzerinden atıyor. Güneş şimdi en önemli şey. Güneş sayesinde onu yeniden görecek. Güneş ışığının evin içine girdiğini görüyor. Salonun yüksek pencerelerinden içeri giriyor ve yere vuruyor, orada dans eden tozla dolu ışınlar halini alıyor. Gökyüzüne tırmanmak için o ışınlardan birine binmeye çalışıyor. On iki yaşında ama kimi zaman çocukça davranıyor. Mucizelere inanıyor. Sonra saydam ışının üzerinde dengesini kaybedip burnunun üstüne yere kapaklanıyor. Belki başka zaman başarabilir.

Yaz tatili başlamak üzere – mutlak özgürlük vakti. Çok geçmeden artık bir şey yapmak zorunda olmayacak. Mümkün olduğu kadar çok evden uzakta olması annesinin de işine geliyor. Babası seyahatte. Onun hakkında çok az şey

biliyor. Onu özlüyor ama onunla olduğu zamanlarda da ona gizli aşkından söz edemiyor.

Talihsizliğe bakın ki, bugün erkek kardeşi ve arkadaşları da havuza gidiyor. Kızı yabancı adama tapınan çocukların arasında otururken görüyor. Kızın tamamen kendinden geçmiş olduğunu fark ediyor. Bu canını sıkıyor. Bir polis gibi onu yakından izliyor. Kızın yüzündeki bağlılık duygusunu fark ediyor. Kız, ne yazık ki, adamın yanındayken başka her şeyi unuttuğu gibi, erkek kardeşinin varlığını da unutuyor. Hiç belli etmeden adamın arka tarafına oturmuş. Şimdilik kendisini fark etmesini istemiyor. Bu, biraz sonra dağıtacağı şekerlemeleri almak için bekleyen öbür çocuklara bir zıtlık oluşturuyor. Adam ayağa kalkıp suya atlıyor. Güzel göğüslü öbür kız onu takip edip peşinden yüzmeye başlıyor. Bu kız deneyimli, âşık bir kadın gibi davranıyor. Ona çok yakın yüzüyor, öyle ki vücudu onun vücuduna sürtünüyor. Adam kızın kafasını yakalayıp suya sokuyor. Daha küçük kızlar buna gülüyor. Onun o kadar da deneyimli olmadığını düşünüyorlar. Her zamanki gibi atlama kulesine çıkıp güzel, şık dalışını yapmasını bekliyor. En yüksek platforma çıkıp bir daha, bir kere daha atlama takıntısı var gibi görünüyor. Vücudu güneşte parlıyor. Gözleri kör eden ışıkta kuş ya da balık gibi uçuyor. Bugün arkadaşları gelmemiş. Bütün çocuklar ismini biliyor. Uzun, karmaşık, aristokrat bir isim. Galiba çalışmıyor. İçlerinde hiçbirisi bir filmde görmemiş

olsa bile, çocuklar onun ünlü bir sinema oyuncusu olduğuna inanıyor. (Doğru, o bir sinema oyuncusu. Küçük, önemsiz rollerde görünüyor ve neredeyse hiç para kazanamıyor. Yine de bir prens gibi giyiniyor. İzbe bir odada yarı aç yarı tok yaşıyor.)

Bu çocukluk aşkından, herhangi bir yetişkinin ona öğretebileceğinden daha çok şey öğreniyor: Birisini çok sevmek tam bir boyun eğmişlik gerektiriyor. Hareketsizlik ilkesini bir kural haline getirmeyi. Peki güzel göğüslü kıza ne oldu? Adamda tiksinti uyandırdı sadece.

Ona yaklaşmayan tek kişi olarak kalmak istiyor. Belki de bir sinema oyuncusu değildir? Çocuklara kendisi hakkında hiçbir şey anlatmıyor. Sükûnetle güzel bornozunun üstünde yatıyor ve sigara içiyor. Sanki hiç kimsenin arkadaşlığına ihtiyacı yokmuş gibi bir hali var. Eckbert ile Franz'ın yanından uzaklaştığında adamın davranışlarını taklit ediyor. Yalnızlık ona asil geliyor. Ona bakmadan onu görme sanatına çalışıyor. Başka hiç kimsenin ona bağlılığından haberdar olmadığını varsayıyor.

Ama yanılıyor. Tek bir bakışta erkek kardeşi her şeyi anlıyor.

Hava güzel ama adam havuza gelmiyor. Hasta olduğunu söylüyorlar. Keder ve ıstıraptan öleceğini zannediyor. Öyle ıstırap çekiyor ki kimseyle konuşmuyor. Adamın ölüm döşeğinde olduğundan hiç kuşkusu yok. Kafasındaki tek şey,

onu son bir kere daha görmek. Onun yüzme öğretmeninin arkadaşı olduğunu biliyor. Bütün cesaretini toplayıp yüzme öğretmenine adresini soruyor. Uhland caddesi 20 numarada oturuyor, havuzdan çok uzak. Onu görmek için yola çıkıyor. Tek başına kente inmeye alışkın değil. Grunewald'ın sessiz, tenha bir banliyösünde oturuyor. Kentteki insan kalabalığı kafasını karıştırıyor. Arabalar korkutuyor. Bakışları yere eğik, hızlı hızlı yürüyor. Kimseye bakmıyor. Yolunu kaybetmesine imkân yok. Havuzdan çıkıp dosdoğru, hiçbir yere sapmadan uzun bir süre yürümesi gerekiyor. Bununla beraber, kaybolacağından, oraya hiç varamayacağından çok korkuyor.

Hızlı, daha hızlı yürüyor. Sanki yol bitmiyor. Kentin daha şık, lüks bölgesine geliyor, cafcaflı giysiler içindeki kadınlar kafelerde oturup, pasta ve çırpılmış krema yiyorlar.

Çok sıcaklıyor, saçları da darmadağınık. Şimdi ona çok kısa gelen eski yazlık elbisesi var üstünde. Kentteki rengârenk, ipek elbiseler içindeki kadınların yanında kendisini çirkin ve zavallı buluyor. Yüzük ve bilezik takıyorlar ve süslü para cüzdanlarını açıp kapayarak çıtırdatıyorlar. Rujlarını çıkarıp makyaj yapıyorlar. Uzun, ipek gibi bacaklarını üst üste atıp uzun topuklu ayakkabılar giyiyorlar. Kendi ayakları ise eski, yırtık pırtık sandaletleri içinde çıplak. Şimdiden, adamın önünde kendisini mahcup hissediyor.

Küçük, kirli avucunun içinde gümüş bir mark tutuyor.

Islak mayosunu arasına sardığı havlusunu kolunun altında taşıyor. Neredeyse bütün gücü tükenecekken nihayet Uhland caddesine varıyor. Adamın evinin yakınına gelince kalbi daha hızlı çarpmaya başlıyor. Eve girmesine izin verip vermeyeceklerini merak ediyor. Bir manav görüyor ve bir markını yarım kilo şeftali almak için harcıyor. Ve nihayet, kendisini 20 numaralı evin önünde buluyor ve içeri giriyor. Yüzme öğretmeni, adamın kiralık bir odada yaşadığını söylemişti ona. Merdivenleri çıkıyor ve cesareti havada toz oluyor. O an, gerçekten de geri dönüp eve doğru koşmayı istiyor. Adamın hastalığının ciddi olması, ölmek üzere olması korkusu yüzünden kapının zilini çalmayı başarabiliyor. Ak saçlı bir kadın kapıyı açıyor ve şaşkın şaşkın kıza bakıyor.

Gücünün son zerresini kullanarak ismini söylüyor ve kısık sesle hasta olduğu için onu ziyaret etmeye geldiğini fısıldıyor. Yaşlı kadın onu içeri alıyor ve kocaman, beyaz bir kapıyı çalıyor. "Ziyaretçin var," diyor kapalı kapıya doğru. Kapının arkasından, "İçeri girin," diye bir ses yükseliyor. Yaşlı kadın kapıyı açıyor ve çocuk odaya giriyor. Şeftali torbasını göğsüne bastırıyor ve zorlukla merhaba demeye cesaret ediyor. Bu anın hayatının en önemli anı olduğunu düşünüyor; aynı zamanda da imkânsız bir şey yapmış olduğunu biliyor. Daha on ikisindeyken hiç kimse yabancı birini odasında ziyaret etmez.

O da büyük göğüslü büyük kız gibi davranmıyor mu?

Gölgede kalmayı, adama görünmemeyi planlamamış mıydı? Ama şimdi artık çok geç. Kaş göz içinde, yaşlı kadın onu odasına sokmuş ve kapıyı arkasından kapatmıştı.

Adam yatakta. Hüzünlü kocaman gözleri şaşkınlıkla kıza bakıyor. Bornozuna sarınmış, boynunda da bir atkı var. Ağır ağır yatağında doğruluyor ve gittikçe büyüyen bir şaşkınlıkla bakıyor. Kız o anda kendisini o kadar gereksiz hissediyor ki dünya yüzünden yok olmak istiyor. Ne söyleyeceğini bilmiyor. Buraya geldiği için kendisine lanet ediyor. Bunların hiçbirisinin gerçek olmayabileceğini düşünüyor: Bilmediği sokaklardan geçen o uzun yol, kafa karıştıran insan ve araba kalabalığı, merdivenlerden yukarı çıkışı, daha önce hiç görmediği kapının zilini çalışı. Şaşkınlıktan dilini yutmuş bir şekilde elinde tuttuğu şeftali torbasına bakıyor ve tek kelime söylemeden şeftalileri adamın yatağına bırakıyor. "Ne istiyorsun?" diye soruyor adam kaşlarını çatarak. "Seni havuzda görmemiş miydim?" Sesi boğuk çıkıyor; konuşmaktan çok fısıldıyor. Büyük olasılıkla boğazından hasta. Adama, ona her zaman baktığı gibi bakıyor, suskun bir bağlılıkla. Ansızın, adam onu çok canlı bir biçimde hatırlıyor: Bu kız, havuzda görmüş olduğu küçük büyük kızların en çekingen olanı. Kendisine defalarca bu çocukların neden onu bu kadar çok sevdiğini sormuş, ama herhangi bir cevap verememişti. Belki de kayıtsız olması onların gözünde kendisini çekici kılıyordu. Doğru, çocukları seviyor. Belki de

kelimeler olmadan bunu hissedebiliyorlar. Şimdi, bununla birlikte, içlerinde en sessiz olanının kendisini ziyaret etmeye geldiğine inanması çok zor. Bu onu korkutuyor. Ansızın, kızın kocaman siyah gözlerindeki aşkı anlıyor. Kızın içinde ne fırtınalar koptuğunu fark ediyor ve bu onu etkileyip rahatsız ediyor. Onu tekrar gökyüzünden aşağı indirmek ve çılgınca ümitlerini yok etmek çabasıyla ciddi ve sert bir ses tonuyla, "Küçük bir kız bu kadar ileri gidip tanımadığı insanları ziyaret etmemeli. Bunu öğrenseydi baban ne derdi acaba?" diyor.

"Oh, babama bu konudan kesinlikle söz etmeyeceğim," diyor kız.

"Peki bu ne?" diye soruyor adam, şeftali torbasını işaret ederek.

"Bunları sana aldım – kendi harçlığımla," diyor kız gururla. Şaşkınlığını gizlemeye çalışan adam, bir şeftali alıp ısırıyor. Kıza da bir şeftali veriyor ve yavaş ve sessizce, onları konuşmak zorunda olmaktan kurtaracak bir şey bulmaktan memnun, yiyorlar. Kız adamın ağzından çıkardığı şeftali çekirdeklerinden birini alıp gülümseyerek kendi elbisesinin cebine koyuyor. "Senden hatıra olsun," diye fısıldıyor kızarak. Şeftali çekirdeği onun uğuru olacak. Kız, bir ipliğe geçirip boynunda taşımak için çekirdekte delik açılıp açılamayacağını düşünüyor. Tuhaf fikirleri var: adamın onuruna, ondan kalan hatıraları koyacağı gizli bir bölme yapmayı ta-

sarlıyor. Şimdi artık korkmuyor. Ona bütünüyle güveniyor. Şimdi artık adam onu sevdiğini biliyor. Ama bugün belki de onu son görüşü olabilir. Tekrar bir araya gelmelerini engelleyecek ne korkunç şeyler olabilir, kim bilir? Dünyayla güneş çarpışabilir, öyle ki her şey havaya uçup büyük bir yangında yanabilir. Veya ikisinden biri ölebilir. Kimse ne tür bir talihsizliğin olacağını bilemez. Korkunç şeyler olabilir ve onları yeniden bir araya gelmekten alıkoyabilir. Bu yüzden kız adamın kendisine bir lütufta bulunmasını istiyor. Çok utangaç, o yüzden sesi zar zor duyulabiliyor ve adamın kızın sorusunu duyabilmesi için öne eğilmesi gerekiyor: "Acaba saçınızın bir telini bana vermeniz mümkün mü?" Bütün mutluluğu adamın cevabına bağlı. Kızın içtenliği adamı çok etkiliyor. Bugünün kız için hayatının en önemli günü olabileceğini düşünüyor. Kim bilir gelip onu ziyaret etmek için ne zorluklara katlanmıştır! Arkadaşça başını kıza doğru eğiyor. Kız dikkatle bir tek tel koparıyor ve küçük bir kâğıt parçasına sarıyor. Sanki korumak ister gibi kâğıdı tuttuğu elini sıkıyor ve adama gülümsüyor.

En sonunda bütün cesaretini toplayıp adamdan bir fotoğrafını istiyor. Adam iç geçirerek ayağa kalkıyor ve bulabileceği en küçük fotoğrafını arıyor: "Onu iyi sakla ki kimse bulamasın," diyor. Şimdi paylaştıkları ortak bir sırları var. Kız odada kalmaya devam ediyor. Adam, sanki küçük ve güvenilir bir hayvanla zaman geçiriyormuş gibi hissediyor.

Evet, bu doğru: Çocukları ve hayvanları her zaman için yetişkinlere tercih etmiştir. Yetişkinler onu her zaman sıkmıştır, en aptalca şeyleri de onlar söylerler.

Fotoğrafı başka bir kâğıt parçasına sarıyor. Şimdi ellerinde bir sürü sır var. Sonra sessizce adamın görüntüsünün içinde erimeye bırakıyor kendini. Adam iyi değil. Ateşi var, boğazları da ağrıyor. "Şimdi huzur içinde ölebilirim," diye itiraf ediyor adama ve adam kızın içtenliğinden bir kere daha etkileniyor.

Sonunda adam kıza eve dönmesini söylüyor. Hiçbir yerde oyalanmayacağına ve doğruca eve gideceğine söz vermesi gerek. Adam bu koskoca kentte kızın bir başına olmasından endişeleniyor. Sanki bir rüyadaymış gibi kız adamın yanından ayrılıyor ve eve doğru uzun yolculuğuna başlıyor. Şimdi kız artık onu bir daha görmemeye yetecek kadar güçlü hissediyor kendisini. Ta en başından beri, umutsuzluk aşkının bir parçası zaten. Eve gelince masasının başına oturup küçük fotoğrafa bakarak adamın resmini çiziyor. Resmi çizmekten kendini alamıyor. Şimdi resim adama daha çok benziyor. Resmi çekmeceye saklıyor. Daha sonra anahtarı saklıyor. Şimdi masası odasının en değerli mobilyası. Fotoğrafı saklamak için bir yer aramaya koyuluyor.

Resmi masanın çekmecesine saklamaya cesaret edemiyor. Kimse bilemez...

Çakısıyla duvara asılı bir resmin arkasındaki duvar kâ-

ğıdını kesiyor ve fotoğrafı arasına sokuyor. Ama burada da bulamayacaklarını kim bilebilir? Kız fotoğrafı hiç kimsenin bulamayacağı bir yere saklamanın ne kadar da zor bir iş olduğundan endişelenmeye başlıyor. Zaten fotoğrafı hiç kimsenin bulamayacağı bir yere saklamasını o istememiş miydi? Belki günün birinde, birileri duvar kâğıtlarını değiştirmek ya da duvarları boyamak için duvardaki resimleri indirebilir. Yetişkinlerin düzenli olma saplantıları onu her zaman rahatsız etmiştir: Şimdiye kadar sevdiği birçok oyuncağını sağa sola attıkları için kaybetmemiş miydi? Fotoğrafı bıçağıyla düzeltiyor, elinde saklıyor ve uzun bir süre ne yapacağını düşünüyor. Sonra birden yüzüne kararlı ama acılı bir ifade yerleşiyor: Yalnızca tek bir çözüm var!

Fotoğrafı ağzına atıyor, yavaşça çiğniyor ve sonra da yutuyor. İşte şimdi onunla bir bütün oldu. Bu tören ona kan kardeşliği törenini hatırlatıyor. Şimdi geriye çözülecek yalnızca saç teli sorunu kalıyor. Kırmızı mühür mumunu, mumu ve kibriti alıyor ve resmi mühür mumundan yaptığı bir topa yapıştırıyor. Küçük kırmızı topa siyah bir kurdele tutturuyor ve muskayı boynuna asıyor. Şeftali çekirdeğine gelince, onu bahçeye gömecek ve bahçede büyük bir şeftali ağacı büyüyecek; yaşlanınca bu ağacın altına oturacak ve onu düşünecek.

Uzun süre ortalıkta görünmemesi fark edilmeden kalmıyor. Bunca zaman nerede olduğunu soruyorlar. Bir ba-

hane uyduruyor, ama ona inanmıyorlar. Erkek kardeşi onu incitmekten her zaman zevk alıyor, bu yüzden havuzdaki adamdan annesine söz ediyor. Annesi bir daha havuza gitmesini yasaklıyor. Akşam yemeği yemesine izin vermeden, hava daha aydınlık ve bahçede oynamak için mükemmelken onu yatağa gönderiyor.

Güneş hâlâ parlıyor ve kuşlar ötüyor. Kız umutsuzluğa gömüldü. Havuza gitmesinin yasaklanması onu bir daha görmesini imkânsızlaştırıyor. Onu bir daha görmeden yapabileceğini sanıyordu, ama şimdi bunun düşüncesi bile katlanılmaz oldu. Onu görmemek onun için ölüm demek. Küçük, kımızı muskayı elinde tutarak ona olan umutsuz aşkını düşünüyor. Şimdi babasıyla konuşmak, ona her şeyi anlatmak isterdi. Ama, her zamanki gibi, babası seyahatte. İki haftadan önce dönmesi beklenmiyor.

Erkek kardeşinden bütün varlığıyla nefret ediyor. Onun için olmasaydı her şey daha güzel olurdu. Her zaman polisi oynamak zorunda. Daha da beter olmasını diliyor. Dizlerinin üstüne çöküp önünde ölecek olsaydı ancak o zaman rahatlardı. Havuza gitmesini yasaklayarak ona tarif edilmez acılar çektiren annesinden de nefret ediyor.Yaşamak zorunda olduğu şu dünya ne kadar da iğrenç! Etrafını düşmanlar sarmış. Çevresinde çitlerden ve engellerden başka bir şey yok. Pencereden dışarı bakıyor ve ölüme yaklaştığını düşünüyor. Pencereden atlamaya karar vermişti. Eğer

yeterince uzağa atlayabilseydi vücudu "yabancı bir toprakta ölmesini" sağlamaya yetecek bir ivme kazanabilirdi. Komşularının bahçesine düşerdi. Cesedini evin bahçesinde bulamamak anne babasına daha da büyük bir şok yaşatırdı. "Yabancı bir toprakta ölmek" –bunu bir yerde okumuştu ve hiç unutmamıştı. Ah, bir akşam olsa!– Ama kuşlar hâlâ şakıyor ve güneş batmak istemiyor. Yalnızca hava karanlıkken ölümle yüz yüze gelme cesareti olacağını biliyor. Odasında kurduğu Kızılderili çadırının içinde yatıyor ve son bir kez değerli eşyalarına bakıyor. Babası ona, bir Mısır prensesinin bileziği ve bir Türk havlusunun yanı sıra bir de küçük Hint Buda'sı vermişti. Renkli cam bilye koleksiyonu ve altı büyük top yaptığı gümüş kâğıt koleksiyonu var. Ayrıca kurdele koleksiyonu ile pul koleksiyonu var. İki Japon yelpazesi ve Jules Verne'in Denizler Altında Yirmi Bin Fersah kitabı var. Ayrıca küçükken oynadığı pelüş kaplanı var. Kızılderili çadırının kurulmasının amacı, babasının Yakındoğu ve Asya koleksiyonlarının sergilendiği harikulade "Kızılderili Odası"nı taklit etmek. Bu Kızılderili çadırını bırakıp gitmek ve Kızılderili Odasını bir daha göremeyecek olmak onu aşırı üzüyor. Ah, yaşadığı bu ev ne kadar da güzel! Afrika'dan gelme zehirli oklar! Altın ipliklerle ejderha figürlerinin işlendiği Çin halıları. Arap oyma ahşap mobilyaların girinti çıkıntıları. Orada, Kızılderili Odasında, ya da burada Kızılderili çadırının içinde her şeyden daha çok sevdiği gerçek,

hayal dünyası var. Okuldan kız arkadaşları çadırına nasıl da hayran kalmışlardı. Öldüğü zaman acaba öbür kızlar ne diyecek? Ya öğretmenleri? Onu özleyecekler mi? Büyük olasılıkla çok geçmeden onu unutacaklar. Öte yandan o sonunda huzura kavuşmuş olacak. Kendisini o kadar incinmiş ve aşağılanmış hissediyor ki. Ağlamaya başlıyor. Peki ya o ne diyecek? Acaba ölümünden haberi olacak mı? Kuşkusuz havuzdaki öbür çocuklar ona söyleyecek ve o da onun ona olan aşkından öldüğünü öğrenecek. Yüreği parçalanırcasına hıçkırıklara boğuluyor. Kendisini her zamankinden daha da yalnız hissediyor. Ev tamamen sessiz. Sanki içinde hiç kimse yaşamamış gibi.

Babasının yatağının yanındaki komodinde dolu bir piştov var. Acaba onun da kendisini öldürmeyi düşündüğü zamanlar oldu mu? Şimdiye kadar kendini öldürmeye niyetlenmemiş tek bir kimse bile olmadığına dair bir önsezi var içinde.

Ya O? İki farklı yüzü olan o? Bir yüzünde kendi varlığının sıcaklığını hisseden çocukları seyrederken ışıltılı, mutlu bir tebessüm olan, sanki güneşin kendisiymiş gibi görünen o. Öteki yüzünde, güneşin altında tamamen devinimsiz yatıp siyah gözlerini kapattığında müthiş ciddi olan o. Acaba mutlu mu? Elbette ki değil! Hayatta hiç mutlu olan insan var mı? Şu anda bile, kim bilir dünyadaki kaç insan penceresine çıkıp atlayayım mı atlamayayım mı diye düşünüyordur?

İçini hayvanlar, insanlar ve kendisi için bir acıma dalgası sarıyor. Ağlaması o kadar artıyor ki haykırmaya başlıyor. Ağladığını duymalarından korkuyor ve ağzına bir mendil sokuyor. Hiç kimseyi görmek istemiyor. Şimdi annesiyle erkek kardeşi gelip ona çektirdikleri acılar yüzünden özür dileseler bile kapıyı açmayacak. Onları affetmeyecek. Karanlık ağır ağır çöküyor. İçsel huzuru ağır ağır yerine geliyor. Gözyaşları kesiliyor. Mühür mumundan topu eline alıp hiç kimsenin bunun içinde ne olduğunu bilmediğini düşünüyor. Sabahleyin cesedini bulduklarında bu topun anlamının ne olduğunu anlayamayacaklar.

Çekmecesinin kilidini açıp içindeki çizimleri çıkarıyor. Aşkını açığa çıkaracak hiçbir şey bırakmak istemiyor gerisinde. Bu resimleri yakmak zorunda olduğu için içi sızlıyor, ama yapılması gerek. Belki de onu boynunda muskasıyla gömmek isteyecekler. Gardrobun gözünden en güzel pijamalarını çıkarıp üstüne giyiyor. Son bir kez aynada kendisine hayran hayran bakıyor. Vücudunun nasıl yere çarpacağını, bu güzel pijamaların nasıl kan ve toprağa bulanacağını gözünün önüne getiriyor.

Mezarlıkta ölümcül bir sessizlik olacak. İnsanlar bir diğerinin suçlu olduğundan kuşkulanarak birbirlerine bakacaklar: Bu çocuğun kendisini aşktan öldürdüğünün farkında mısınız? O günden sonra anne babalar aynı kader onların da başına gelmesin diye çocuklarına daha yumuşak ve

sevecen davranacaklar. İçinde, ,yumuşak yatağında yaptığı gibi kollarını açıp gerinemeyeceği dar, küçük tabutu düşünüyor. Tabutun içinde bir asker gibi dümdüz ve kıpırtısız yatması gerek. Peki ya eğer sadece yaralanır ve ölmezse?

Belki de hayatı boyunca sakat kalacak?

İkinci kat atlayıp ölmek için yeterince yüksek mi? Gizli gizli odadan çıkıp çatıya mı tırmanmalı? Belki çatıdan atlamak daha garantili olur? Ne korkunç ikilemler!

Ama odasından çıkmaya cesareti yok. Evden birine rastlayabilir...

Öldükten sonra güzel görünmek istiyor. İnsanlar onu beğensin istiyor: Daha önce hiç bu kadar güzel bir çocuk ölüsü görmemiştik.

Şimdi odası neredeyse kapkaranlık. Yalnızca uzakta yanan sokak lambasının ışığı içeri süzülüyor. Şimdi artık "yabancı bir toprak"ta mı yoksa kendi bahçesinde mi öleceği umurunda değil. Pencere kenarına çıkıyor, pencere kanadının kirişine tutunuyor ve son bir kez daha aynadaki gölge gibi yansımasına bakıyor. Kendisini sevimli buluyor. Kararlılığına bir parça pişmanlık karışıyor. "İşte bitti," diyor sessizce ve ayağı daha pencere kenarından ayrılmadan öldüğünü hissediyor. Kafasının üstüne yere düşüyor ve boynunu kırıyor. Tuhaf bir şekilde bükülmüş olan küçük bedeni çimenlerin üzerinde yatıyor. Onu ilk önce köpek buluyor. Kafasını bacaklarının arasına sokup yalamaya başlıyor. Hiç

kımıldamayınca da sessizce inliyor ve çimenlerin üzerinde yanı başına uzanıyor.

BİRİCİK BİR 'UNICA'

Hilmi Tezgör

'"Yabancı bir toprakta ölmek' – bunu bir yerde okumuştu ve hiç unutmamıştı. Ah! Bir akşam olsa! Ama kuşlar hala şakıyor ve güneş batmak istemiyor. Yalnızca hava karanlıkken ölümle yüz yüze gelme cesaretinin olacağını biliyor." Bu sözler, 1916 Berlin doğumlu ressam ve yazar Unica Zürn'ün *Kara Bahar* (*Dunkler Frühling*) isimli anlatısından. 12 yaşında umutsuzca âşık olan, ama karşılık alamayacağını bildiğinden, pencereden atlayarak intihar etmeye karar veren bir kız çocuğunun büyüme sancıları ve içinden geçenler tüm açıklığıyla aktarılıyor bu kitapta. Burada kızın "yabancı bir toprakta," yani komşunun bahçesine düşerek ölmek istemesinin nedeni, öfke duyulan anne ve babaya daha büyük bir şok yaşatmak. Ve bu satırların yazarı Zürn, kitabın yayımlanışından sadece bir yıl sonra pencereden atlayarak intihar ediyor. Üstelik gerçekten de 'yabancı topraklarda'; Berlin'de değil, sevgilisinin Paris'teki otel odasından ölüme atlıyor.

*

Unica Zürn, kendi deyişiyle *"harika"* bir çocukluğun ardından evlerinin satılması ve anne-babasının boşanmasıyla yokuş aşağı giden bir hayata yuvarlanıyor. Okulu bırakmak durumunda kalıyor ve hayatını kazanmak için gazetelere kısa öyküler yazıyor, sekreterlik ve arşivcilik yapıyor. 1942'de evleniyor ve iki çocuğu oluyor; ancak 1949'da boşanınca çocukların vesayetlerinin babasına verilmesini engelleyemiyor.

1953'te, yani 37 yaşındayken bir rastlantı sonucu 51 yaşındaki sanatçı Hans Bellmer'le tanışıyor. Yaşadıkları tutkulu ilişki onları Paris'e sürüklüyor ve güç koşullarda birlikte olmaya başlıyorlar. Bellmer o sıralarda oldukça saygıdeğer bir sanatçı; erotik resimler yapıyor ve fotoğraf çekiyor. Kırılmış, yırtılmış, kesilip parçalanmış ve garip biçimlerde yeniden birleştirilmiş oyuncak

bebek fotoğrafları... Bellmer sevgilisini her bakımdan destekliyor, onun resme ve yazıya devam etmesini sağlıyor; Zürn de anagramlar yazıyor. *Der Mann im Jasmin* [*Yasemin Adam*] isimli kitabında anagramı şöyle tarif ediyor: *"Anagramlar, bir sözcüğün ya da cümlenin harflerinin yer değiştirmesiyle oluşan sözcük ve cümlelerdir. Ancak sadece olan harfler kullanılabilir ve hiçbir harf boşta kalmamalıdır."* Bazen bir çocuk şiirinden ya da bir deyişten yola çıkan Zürn için anagram bir "arama ve bulma" ve gündelik dilin dışında, kendi mesajını taşıyabilen "yeni bir dünya kurma" oyunu. Parçaların bir araya getirilmesiyle rastlantılara açık, ancak ruh haline de bağlı bir oyun. Dolayısıyla anagram yazmakla Bellmer'in bebekleri parçalayıp yeniden birleştirmesi arasında bir paralellik kurulabilir elbette; tabii Zürn'ün, Bellmer'in bebekleri için kanlı canlı bir model oluşturduğunu da vurgulamak gerekir. 1953-57 arasında resimleri sergilenen Zürn sanat çevrelerine giriyor; Andre Breton, Marcel Duchamp gibi Fransız gerçeküstücüleriyle tanışıyor ve bu sırada 123 anagramdan oluşan ilk kitabı *Hexentexte* [*Cadı Yazıları*] yayımlanıyor. *Yasemin Adam* gibi bu kitap da fragmantal, yani parçalar haline bir yapıt.

1960 başlarında ilk defa şizofrenik belirtiler gösteren sanatçı 1961-63 arasında defalarca Berlin ve Paris'teki kliniklerde kalıyor. 1963'te Fransız ressam/şair Henri Michaux ile tanışıyor. Michaux'yu çocukluğunda hayalini kurduğu ideal koca, bir başka deyişle mucizevi 'Yasemin Adam' olarak görüyor. Bu mucize ya da şok karşılaşma ona *Yasemin Adam*'ı yazdırsa da bu kısa yakınlık sonrasında kendini ruhsal olarak bir daha asla toparlayamıyor ve kliniklerden çıkamıyor.

1967'de Almanya'da sevgilisi Bellmer ile birlikte ilk büyük resim sergisini açtıktan sonra iyileşme belirtileri gösterse de Bellmer 1969'da kalp krizi geçirip yarı felç olunca yine hastaneye kaldırılıyor. 18 Ekim 1970'de birkaç günlüğüne hastaneden çıkarıldığının ertesinde Paris'e, Bellmer'e gidiyor ama konuşmaları

sonunda onsuz kalacağını anlayınca, altıncı kattaki dairesinden atlayarak intihar ediyor. Tıpkı *Kara Bahar*'ın küçük kahramanı gibi: *"Pencere kenarına çıkıyor, kanadın kirişine tutunuyor ve son bir kez daha aynadaki gölge gibi yansımasına bakıyor. Kendisini sevimli buluyor. Kararlılığına bir parça pişmanlık karışıyor. "İşte bitti," diyor sessizce ve ayağı daha pencere kenarından ayrılmadan öldüğünü hissediyor."*

*

Unica Zürn'ün yaşantısının son on yılını kapsayan hastalığı yazdıklarını oldukça etkilemiş ve otobiyografik metinler ortaya çıkarmıştır. Bunlara hayal, fantezi, düş, yanılsama ve sinir krizlerinin gölgeleri düşmüştür, ancak yazma serüveninin ona bir rahatlama sağladığını söylemek doğru olmaz. Türkçedeki tek çevirisi olan *Kara Bahar* bir büyüme öyküsüdür ve tamamen otobiyografiktir. Burada kendi saplantılarının (aşık olunan baba, nefret edilen anne, mazoşist ve masturbatif ritüeller) izini sürer. *Yasemin Adam* kitabında ise merkezde, hayalindeki ideal koca Henri Michaux vardır. Ancak öte yandan, hep aşık olunmuş baba figürü ise 55 yıllık hayatının 17 yılını –sayısız ayrılıklarla da olsa– birlikte geçirdiği Hans Bellmer'dir.

Yabancı topraklar, egzotik diyarlar, yolculuklar, kaçış... Bunlar Zürn'ün yapıtlarının diğer temel izlekleridir. Zürn içinse dünyanın rengi, asker babasının getirdiği hediyelerde saklıdır. Hayatın güzelliği, coşkusu oradan gülümser yazara; onu çağırır. Kalkıp gitmese de hayallerinde dolaşır dünyayı. *Kara Bahar*'da Jules Verne'in *Denizler Altına Yirmibin Fersah* kitabı hayallere sürükler onu. Cooper'in *Mohikanların Sonuncusu*'nu ezberler. Berlin'den çıkıp gidebilse belki de hayal kırıklığı yaşayacaktır ama yine de gitmeyi düşler. Düşler ama gitmez, ta ki Bellmer'le tanışana kadar: O gün hiç düşünmeden sevgilisinin peşinden Paris'e gider.

Zürn, metinlerinde sevgi isteği ve cinsellik konusunda bütünüyle açık sözlüdür. *Kara Bahar*'daki küçük kız, mastürbasyon

sonrasında hep boşluk ve yalnızlık içinde kıvranır: *"Başka hiçbir şey düşünemiyor. Ne yazık ki bu sık sık tekrarlanan zevk anlarını kasvetli bir boşluk takip ediyor. Onu gerçekten bütünleyecek bir şey arıyor ama bulamıyor. Her şey sahte."* Kendinden çok büyük bir erkeğe duyduğu karşılıksız aşktan öğrendiği ise şu: *"Birisini çok sevmek tam bir boyun eğmişliği gerektiriyor. Hareketsizlik ilkesini bir kural haline getirmeyi."*

Ensest ilişki de varlığını bazen kuvvetle hissettirir. *Kara Bahar*'daki kız, erkek kardeşinin tecavüzüne uğrayacaktır: *"Kendisini onun elinden kurtaramıyor. Onu küçümsüyor çünkü o çok genç. Erkek kardeşi kendisini kızın üstüne atıyor ve 'bıçağıyla' (kız o şeye böyle diyor) kızın 'yarasını' deliyor. Kız keskin bir acı hissediyor, başka hiçbir şey. Utanç ve hayal kırıklığı hissediyor."*

Baba figürü de Zürn için önemli ve belirleyicidir. *Kara Bahar* şöyle başlar: *"Babasının pes bir sesi ve gülümseyen kara gözlerinin üzerinde güzelce kıvrılan gür saçları var. Kızını öptüğü zaman sakalları yüzüne batıyor. Sigara, deri ve kolonya kokuyor. Çizmeleri gıcırdıyor ve sesi koyu ve sıcak. Adamın sevgi gösterisi tutkulu ve aynı zamanda hoş. Beşiğinde yatan küçük şeyi mıncıklıyor. Bu ilk andan itibaren kız onu seviyor. Kızın doğması üzerine cepheden dönüyor. Kızın adamla ilgili edindiği ilk izlenim varlığına işliyor ve hiç unutulmuyor. Onu özlüyor."* Ve bu durum babasının kızına hanımefendiymiş gibi davranmasıyla büyüdükçe büyür; kız da babaya daha çok güven duyar ve o uzakta olduğunda onun için endişelenir. İlk hayal kırıklığı ise, babasının başka bir kadını eve getirmesi ve ona bakarken kendi varlığını unutmasıyla gerçekleşir. Büyüklerin dünyasından nefret de işte tam bu anda başlar. Yine de babasının uzak ülkelerden getirdiği armağanlar, örneğin arkadaşlarının hiçbirinde olmayan bir Kızılderili çadırı, kızın hayal gücünü kamçılayarak onu bambaşka diyarlara götürür ve intihara kadarki süreçte yaşama tutunma gücü sağlar. *"Bu Kızılderili çadırını bırakıp gitmek ve Kızılderili Odasını bir daha göremeyecek*

olmak onu aşırı üzüyor. Afrika'dan gelme zehirli oklar! Altın ipliklerle ejderha figürlerinin işlendiği Çin halıları. Arap oyma ahşap mobilyalarının girinti çıkıntıları. Burada her şeyden daha çok sevdiği gerçek, hayal dünyası var." Tüm bunlar *Kara Bahar* anlatısındandır ancak gerçek hayatında da zaten bunları yaşamıştır. 1931'de anne ve babasının ayrılmasıyla bu egzotik hediyeler haraç mezat satılmış ve tüm bu süreç Zürn'de büyük bir travmaya neden olmuştur.

*

Unica Zürn, "*Umuttan kurtuluş tam bir özgürlük demektir*" der. O, yaşama coşkusu, sanat, akıl ve delilik arasında sıkışmış, güçlü bir kadındır. Edebiyat, kurmaca kimliğin daha geçerli olduğu bir coğrafyadır; okur da bunu bilir ve metne buna göre yaklaşır. Zürn, sıkışıp kaldığı alanda kurmacaya hiç ihtiyaç durmadan kendi iç dünyasını anlatmayı seçmiştir, bir başka deyişle 'doğruyu söylemiştir'. Evet, hayatının gerçeği paramparçadır belki ama tüm bu parçaların bir araya getirilmesi, hatta yeniden kurgulanması bile gerçek olandan başka bir şey sunmayacaktır bize. Çünkü onunki "ıstırabın şiiridir."

Kaynaklar:
Henry, Ruth. *Die Einzige: Begegnung mit Unica Zürn.* Hamburg: Edition Nautilus, 2007.
Safarova, Barbara. "Unica Zürn-Die verzauberte Prinzessin," *Wahnsinn Sammeln/Collecting Madness* içinde, Hrsg. Thomas Röske, Heidelberg: Das Wunderhorn Verlag, 2006.
Turhanlı, Halil. "Kırık Dokük Bebekler ve Yasemin Adam", *Kâhinler ve Müjdeciler* içinde, Istanbul: NeKitaplar, 2004.
Zürn, Unica. "Anagramme". www.wikipedia.de
Zürn, Unica. *Kara Bahar*, çev. Osman Çakmakçı, Istanbul: Salyangoz Yayınları, 1996.

KARA BAHAR: "Aşk için olmeli, aşk o zaman aşk"

"Bunları sana aldım – kendi harçlığımla," diyor kız gururla. Şaşkınlığını gizlemeye çalışan adam, bir şeftali alıp ısırıyor. Kıza da bir şeftali veriyor ve yavaş ve sessizce, onları konuşmak zorunda olmaktan kurtaracak bir şey bulmaktan memnun, yiyorlar. Kız adamın ağzından çıkardığı şeftali çekirdeklerinden birini alıp gülümseyerek kendi elbisesinin cebine koyuyor. "Senden hatıra olsun," diye fısıldıyor kızararak. Şeftali çekirdeği onun uğuru olacak. Kız, bir ipliğe geçirip boynunda taşımak için çekirdekte delik açılıp açılamayacağını düşünüyor. Tuhaf fikirleri var: adamın onuruna, ondan kalan hatıraları koyacağı gizli bir bölme yapmayı tasarlıyor.

Şimdi artık korkmuyor. Ona bütünüyle güveniyor. Şimdi artık adamın onu sevdiğini biliyor.

UNICA ZÜRN • KARA BAHAR
Çeviren: Osman Çakmakçı

www.encorekitap.com

ISBN 978-605-9949-08-8
9 786059 949088

ENCORE

[DUYGU ÇAĞI KİTAPLARI No 1]

11 TL (KDV Dahil)